

Megjelenik minden szerdán

Egy szám ára 60 fillér

Azamatár

Szerkesztő SZENES BÉLA
Művészeti szerkesztő KÖBER LEO

1918 augusztus 14.

11. évf. ■ 34. szám

A Jardin-ben

Pólya Tibor

— Nézd csak hadiak!

Hadi önborotválkozás

Hölgyeim és uraim, önök is borotválkoznak ugy-e bár? S e nemes és harcias műveletet saját maguk végzik vagy idegen egyének ellenséges kezével végeztetik? Mert én magam ontom en-vérem itt a front mögött, ki hivatva volnék ott kint hősi barérokat aratni! — Ez ideális gondolatokkal eltelve léptem be egyik Mehmed szultán-uti drogeria-mecsetbe.

— Salem álelkom! — köszöntött a tulajdonos — Vesszen Anglia, vesszen meg Clemenceau, az utolsó csepp vérig folytatjuk a háborút, amíg ezek az eredeti gilette-k ki nem fogynak! Kérem, ez itt elsőrendű minőség, most csak kétezer korona; drága uraságodnak? Ja nem tehetünk róla, ma minden ilyen drága. Ilyen időben kérem, amikor egy háborucska, kis adagolásban 700 milliárdba kerül. Parancsol hozzá egy háborus krémet, eredeti antantvérből és pájsliból kivonatolva, olajjal szagtalanítva, csak kétezeröt száz kor., garantiert, csak be tetszik kenni az ellenséges területet, egy másodperc alatt szöröstől-böröstől lejjön róla a vakolat. Már mint, hogy érezni tetszik a szagát? Az kérem a szagtalanító szer illata. Ne tessék aggódni már gyengébbek is felfordultak tőle. Örökké csak nem lehet élni! Ne tessék kérem tapogatni, felbontani nem lehet, mert bemeleg a levegő. A késeket nem lehet meg nézni, mert megrozsdásodnak a levegőn. Kell vagy nem kell? Jani, dobd ki ezt az urat, nem kell neki az a vacak!

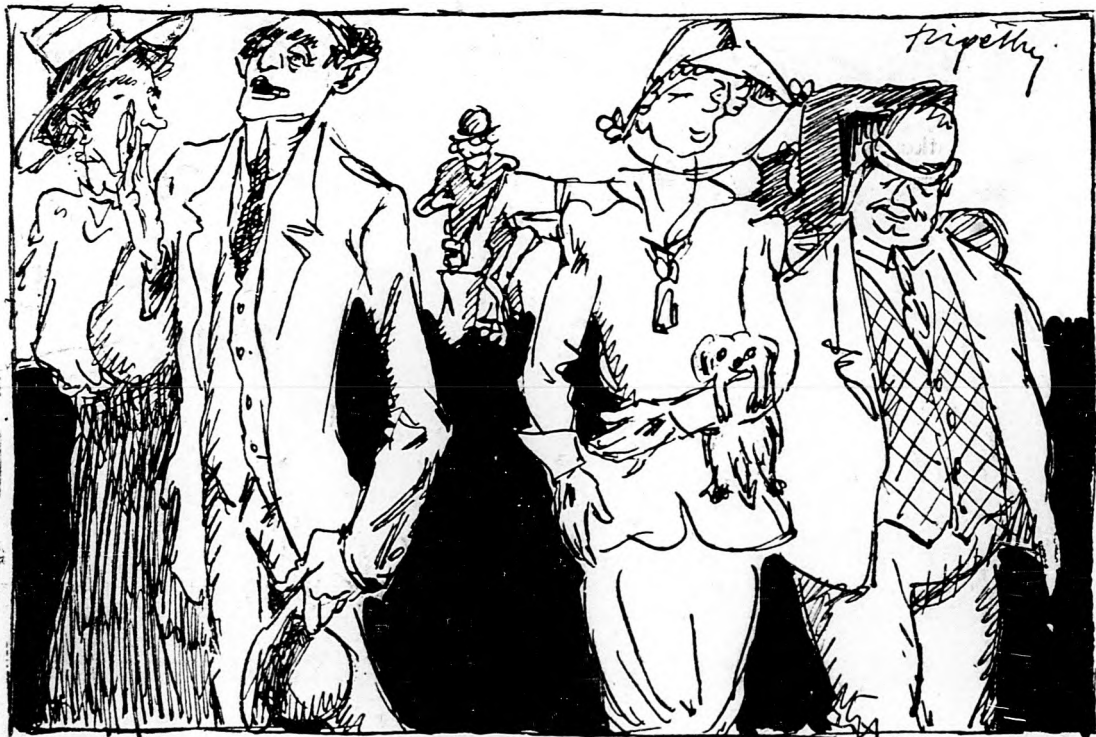
Miután megvettem a két harci szerszámot, siettem haza s nekiestem saját becses bőrömnek. Eleinte nehezen ment a dolog, a veszekedett szerszám minduntalan visszapattant a bőrrel, aszongya, hogy ő finomabb munkához van szokva, nem látom-e, hogy őt régi személtapátból metszették. De

nemsokára a dühtől és erőlködéstől harci tűz lepett meg. Elképzelttem a lövészárkot, amint rohamra megyek a gaz Lloyd George ellen, aki egy eredeti gilette-el jön felém. No várj csak, te gazember!

— Kell a megegyezéces béke vagy nem kell? — kiáltottam torkom szakadtából, s izmaim megfeszítve, lecsaptam ellenségemre. Szerencsésen levágtam két vis-a-vis álló fületem, de úgy kell neki, minék folytatja a vérengzést. Természetesen, most már nem lehet abbahagyni, különben is nem én kezdtem a vitatkozást, ha ő úgy akarja, hát döögjön meg. Egy elégáns, kimért mozdulattal lehuztam mindkét pofámról a bőrt; legalább megmutattam, hogy nem én leszek az, aki enged. Mindamellet ellenségeim annyiban előnyben van fölöttem, hogy fegyverei eredeti, békebeli gilette-ből készültek. Ezért taktikai okokból kénytelen voltam visszavonulni, de e művelet közben, orozva hatalmas, megsemmisítő csapást mértem ellenségemre. Tudniillik levágtam hatalmasan kimagasló orromat, mely az ellenségeimre való kilátást akadályozta. Most már lesz, ami lesz. Nem én voltam az első, aki beestelen eszközökhöz folyamodtam. Emlékezz, gaz békeháborító, multkori borotválkozásomra, amikor alatomos ámitással, mint valami finom, békebeli krémet, rohadt liptói-turót kenettél ártatlan képemre, ami ellen semmiféle gázvédő nem használt. De most végérvényesen meg fog enni a fene. Gaz cselet eszeltem ki. Lassan tapogatózva kinyitottam a Mehmedszultántól kapott krémet, s orvul egész pofámat bekentem vele. Állati büz csapott orromba, hirtelen előkaptam gázvédőmet, de az se menthetett meg. Mielőtt ellenségem hadműveleteit megfigyelhettem volna, a gáztámadásba belegebedtem. Karámi.

Új gazdagok, ha találkoznak

Szigethy István

— Az embernek már nincs öröme a pénzéből. Nézd, már ezek is gazdagok.

Siófok, 1918 augusztus

Pál Hugó.

— Mit gondol nagyságos asszonyom, a hustalan napokról szóló új rendelet a strand-fürdőre is vonatkozik?

HINTÓK

Irta: Somlyó Zoltán

Ki látta már a pesti hintót
és benn a hölgyet, a kacsintót,
a pesti uccán szállani?
Mint fáradt szívet, mit befonnak
panaszokból szőtt pókhálónak
reszkető, finom szálai...

Felé nem nézned lehetetlen;
s a szíved, ez a tehetetlen,
úgy megsajnálja őt, szegényt:
a pesti hintót s pesti hölgyet,
amint szelik az esti völgyet,
szívet keresve s új regényt...

És az eszedbe jutnak mások:
párisi fényes ekvipázsok
a bois-de-Boulogne fűvén;
s — amely szívedet bűba fojtja —
a pétervári csengős trojka
s lámpájában a könnyü fény...

Az uccasarkon állva riadtan,
agyonhajszoltan, kiapadtan,
mint országúton régi kút. —
Ó, hintók, hölgyek: vége, vége!
Mindnyájunk édes, szép regénye
a ködös messzeségbe fut...

Az utcasarkon

Kóber Leó

— Mondja meg annak a hölgynek, hogy szeretnék vele megismerkedni. Berger kencegyáros vagyok.

— Mondja csak Berger ur, hogy adja a kence kilóját?

Beolvasztják a szobrokat

Berlinből jött a hír, hogy ott legközelebb beolvasztják az összes bronz-szobrokat és ágyút öntenek belőlük. Abban a reményben, hogy ezt az úgy a hadviselés, mint az esztétika szempontjából egyaránt örvendetes példát a magyar főváros is mielőbb követni fogja, kérdést intéztünk néhány közvetlenül érdekelt tényezőhöz: mi a véleményük a beolvasztásról? A válaszokat itt adjuk:

Na végre egy kicsit ki fogom pihenni magam. Szeretném látni azt a modern lírai költőt, aki ezt utánam tudta volna csinálni: annyi éven át egy helyben állni, jobb kezét a feje fölé tartva, hogy nem esik-e az eső?
Petőfi Sándor.

A beolvasztást föltétlenül és sürgősen végrehajtandónak tartom. Csak az aggaszt, hogy én nem bronzból vagyok, hanem márványpótlékból. Kérem, sziveskedjenek akciót indítani az iránt, hogy költői érdemeimre való tekintettel, engem se zárjanak ki a beolvasztás örömeiből. Ennyivel igazán tartozik nekem az utókor.

Vörösmarty Mihály.

Beolvasztásom esetére a zsebemben levő száz aranyat valutánk feljavítása céljából az Osztrák-Magyar Banknak hagyományozom.

Zrinyi Miklós, Andrassy-ut.

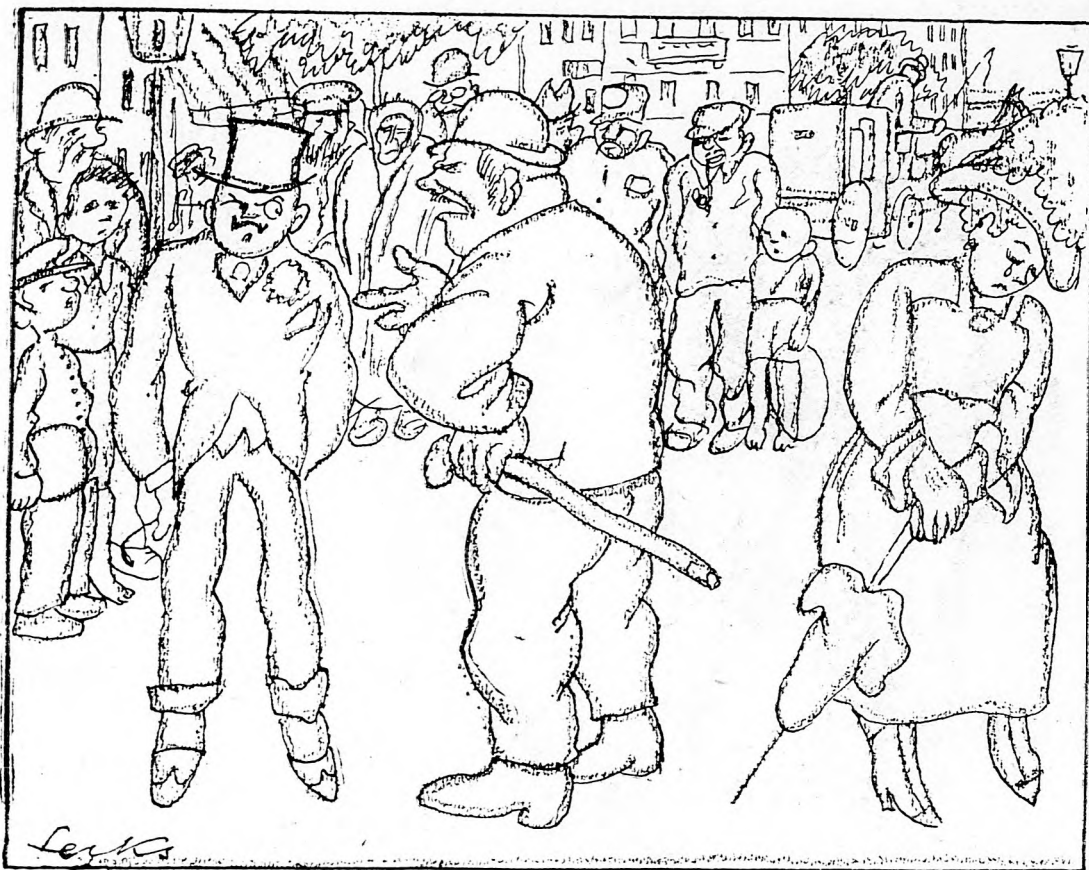
A legnagyobb felháborodással értesültem arról a tervről, hogy a nagy emberek szobrait egyszerűen be akarják olvasztani. Az embernek a mai világban egyebe sincs, mint az a kis halhatatlanság és most ettől is meg akarnak fosztani minket. Hallatlan, hogy ez a rideg kor hogy bánik velünk, zseniükkel! Az emberek igazán nem érdeklik meg, hogy mi, lángelmék, csináljunk valamit az érdekükben. Most már nem bánom, hogy nekem mindeddig nem emeltek szobrot. Sőt a leghatározottabban kijelentem, hogy ezentul egyetlenegy halhatatlan művet sem fogok többé alkotni. Jusztsé!
Drégely Gábor.

Minden beolvasztási törekvésnek föltétlenül ellene vagyok. Csak menjenek szépen vissza a zsidók Galiciába.

Bangha páter.
(—yim—)

Affér

Feiks Jenő

— Hogy meri maga fixirozni a velem levő hölgyet. Olyan pofont kap, hogy legurul a feje . . .

— De ké . . . ké . . . kérem az a hölgy az én feleségem . . .

Magyarország lakossága két részből áll: az egyik a hadsereget szállította, a másik a hadseregnek szállított.

Beszélgetésem az álkamarással

Felkerestem az álkamarást pazarul berendezett Andrassy-uti palotájában.

— Mondja csak, hogy csinálja, hogy mindenki bedől Méltóságodnak? — kérdeztem.

Eleinte tiltakozott, hogy ő echt, hamisítatlan kamarás, de midőn látta, hogy tanítványa akarok lenni, mindent bevallott. Egy kamarába vezetett, amelybe mindenféle rohadt dolgok voltak, ez volt a műhelye.

— Látja ezt a koszos, vacak kabátot? — mondta — ez volt az én boldogult apámnak, méltóságos Kohn Nebukodonozornak a hálókabátja, jobban mondva házaló kabátja, csak ezt örököltem tőle. — Majd kifordítva egyik zsebét, így szólt:

— Látja kérem, ezt a kis prézlit itt? Ere-

deti békebeli prézli, amit az öreg méltóságos kamarás hagyott rám. Ebből éltem én a háboru első és második évében. Mikor ez kifogyott, az öreg megjelent álomban s a következő éceszt adta: Fiam, a látszat csal, légy te látszat, jól fog menni neked, mert csak az Isten csalhatatlan. Erre elhatároztam, hogy maszkirozom magam. Az orrom azelőtt enyhén görbült Kanaán felé, egy elegáns mozdulattal rendeltetési helyére pofoztam. Ezt a két lukas cipőt autóvá maszkiroztam, vettem a Teleki-téren egy gróftól levetett vízfejet, hóentrágeremből nemesi előnevet formáltam. Így lettem én az, aki vagyok! — tette hozzá büszkén.

— S honnan vette a nemlétező marhákat, amelyeket nem szállított?

— Hát, kérem, annak nagy sora van. Az volt a legnehezebb, mert létező marhákat vehettem volna, amennyi tetszik. De nemlétezőket, az nagy dolog. Az üzleti titok. Nem árulhatom el Önnek, ugyse veszi meg őket.

— De hogy dültek be magának a népek?

— Na ja, Ön már kezdi vakarni az igazságot. Ezek a létező marhák. A nemlétezők nem dültek be.

(Karámi.)

Lássuk a szerzőt!

Pólya Tibor.

Molnár Ferenc, az *Andor* kitünő írója.

Én is emelek

— Egy pesti polgár noteszéből. —

Rége csak a háziúrról írhatták a pesti humoristák, hogy emelőbajnok. Ma azonban mindenki emel, suszter, szabó, orvos, boltos, konflis, szóval a hidvámszedő közegen kívül mindenki emel. Le kell emelni kalapomat ezen áremelők előtt, kik valóban felemelő látványt nyújtanak, midőn fáradságuk jutalmát átveszik e pesti forgatagban.

Mindenki emel és mindenkinek jól megy a sora. Engem viszont a háborus konjunktúra sem emelt ki a szegény éhenkórászok szimpatikus, ám lovagjaira nézvést nem tulságosan kellemes rendjéből. Sokáig töprengtem, mi lehet ennek az oka. Végre ráeszméltem a titokra.

— Hát persze, persze — ütöttem rá a pikológyerek fejére, aki kíváncsian hajolt a papírlap fölé, melyen ezen humoreszk elvet írtam. — Persze, hogy csak ez lehet az oka, hogy nem lettem hadimilliomos. Már négy éve tart a háboru s én még semmit sem emeltem.

Elhatároztam, hogy én is átalakulok emelővé és rálépek a meggazdagodás útjára. Új pályafutásomat azonnal meg is kezdtem. Hívtam a fizetőpincért s midőn az 10 fillér borralalót vont le magának, emelkedett hangulatban intettem:

— Fogja barátom, itt van még tiz fillér. A mai naptól kezdve felemelem a borralalóját.

A főúr meghajolt és én elégedetten dörzsöltem meg a kezemet és félig már milliomosnak éreztem magamat.

Mindjárt első nap felállítottam az emelés rekordját. Feemeltem a cselédem bérét, a borotválkozás díját, a konflis taxiját s midőn éjfélkor a kapu bezárult mögöttem, feemeltem a házmester kapupénzét és a jól végzett munka nyugalomával hajtottam nyugalomra fejemet.

Az emelést másnap is folytattam minden vonalon. Midőn már egy hónapig emeltem, elhatároztam, hogy kasszát csinálok, mert a sorozatos emelések folytán vagyonomnak már tekintélyes összeggel kellett volna gyarapodni.

Az eredmény siralmas volt. Az emelés ahelyett, hogy növelte volna, felemésztette egész vagyonomat.

Elkeseredésemben vigaszért a terézvárosi plébánia templomba mentem, hogy tekintetemet felemljem az egek Urára.

— Ha nem is használ — gondoltam — ez az emelés legalább nem kerül pénzembe. Azonban csalódtam.

Alig emeltem tekintetem a magasság felé, egy persely csendült meg a fülem mellett. Zsebembe nyultam, hogy átadjam a perselydíjat. És persze megszokásból azt is felemltem.

l. i.

Orvosi hír

A Margitszigeti Szinkör a Margitszigetről a Városligetbe költözött. Talán ez a levegőváltozás jót tesz majd a fiatal színészeknek.

E csalfa nyár

XX. század

Boriss László

AVAGY

EGY PESTI ÁRDRÁGITO
TRAGÉDIÁJA.

Az öngyilkosokat védő irodában diadalmasan lebbent meg Halmos Izor szép fehér főpátronusi szakálla. A nyitott ajtón törődött, csuromviz emberkét vonszolt be a rendőr.

Izor főpályázatmester, ugysis mint a pesti öngyilkosok védőszentje, elérzékenyülten ragadta meg az öngyilkos kezét és leültette a kerevetre. Intett a rendőrnek, hogy legyen kegyes eltűnni a bal-fenéken, becsukta utána az ajtót és halkán, áhitattal szólott az öngyilkoshoz.

— Szegény felebarátom, könynyitsen a lelkén, mondja el, miért akart a sötét Nirvanába vándorolni.

Az öngyilkos mélyet és hosszút sóhajtott. Egy percig csend volt, Izor meghatottan helyezkedett a várakozás álláspontjára. Végre megszólalt az öngyilkos.

— A nyár — rebegte lemondón — a nyár az oka mindennek.

— A nyár?

— Csodálkozik persze. Pedig csak ez a csalfa, gyalázatos nyár sodort a kétségbeesés partjára. Alig volt egy-két szép nap, már megint esett az eső, mint az Osztrák Hitel a novemberi tőzsdetrach idején. Ha pár órára kisütött a nap és szivemben felébred újra a remény, már ismét zivataros fellegek tornyosultak. Csak legalább egyetlen forró, napsütéses, kánikulai hét lett volna! De nem, ez a nyár végig csalfa maradt.

— És ezért akart meghalni? — csodálkozott Halmos az öngyilkosok védőszentje, a szentek egyetlen izraelitája.

— Hát persze, hogy ezért akartam meghalni. Mint egyszerű és szegény árdrágító keservesen szerzett vagyonomat szalmakalapokba fektettem. Megvettem minden szalmakalapot Magyarországon. Azután nyugodtan vártam a konjunkturát, a szép, forró, nyári napokat. A nyár azonban egyre késétt és miközben minden megdrágult, az én drága szalmakalapjaim ára egyre zuhant. A kalapok, melyeken 100%-ot akartam keresni, ma csak félannyit érnek, mint a mennyiért vettem. Tönkre vagyok téve. A nyár áldozata vagyok. Hát mondja, de őszintén, nincs igazam, ha meg akarok halni.

— De igen — felelt Izor habozás nélkül. Am eszébe jutott, hogy most az öngyilkosok védőszentje s hamarosan megváltoztatta a véleményét.

— Ugyan már ne legyen olyan kishitű. Még semmi sem késő. Adja el féláron azokat a szalmakalapot és vegyen a pénzen eső-

Mama: Ha jó leszel Péterke, a gölya néni egy kis testvérkét fog neked hozni.

Péterke: Jól van, jól, mamuska. De azért ne járkálj olyan sokat, ilyenkor az nem tesz jót neked.

Élet, halál

*Egy katona, kérges kezében ásó,
Eltekint a friss földhantok felett.
Mire gondol vajjon e sirásó,
Mig szeme a mély távolba mered?*

*Gondol-e a rejtélyes véletlenre,
Mely az ásót a kezébe adta.
S téve, hogy az élet másik névtelenje,
Nem pedig ő alszik a sirhantnak alatta.*

*Vajjon gondol-e életre, halálra,
A kezdetre, a végre s a miertre,
Miatyánkra és babonás igékre?*

*S nem sir-e lelke vergődve és fájva,
Mint szegény rebbent madár, az én lelkem:
Hogy ész s a sziv itt mind mily tehetetlen?*

Lengyel István.

ernyőket. Annyit, amennyit csak tud. Meglátja, hogy visszaszerzi az ernyőn, amit a kalapon vesztett.

— Gondolja? — csillant fel az öngyilkos szeme. A következő másodpercben már ismét elfoglalta szokott helyét a Hadidrágító Nagykávéházában. Egy félóra

alatt veszteséggel bár, de tudott valamennyi szalmakalapon. Délre már opciója volt minden pesti esőernyőre.

Másnap reggel viszont forró tüzzel öntözte a nap Budapestet. Megkezdődött a kánikula.

(István.)

Házassági ajánlat

Végre!... Végre!...
 Tegnap délben a Lipótvárosban
 a Krauszéknál voltam meghiva
 ebédre.
 Vendéglői kosztón elromlott
 gyomrom hájjal kengették:
 mondhatom, hogy a legjobb
 ételeket ették.
 Mint a lakk, oly fényes volt a poulard.
 festékjével elbujhat Agulár!
 Hát még a sárgarépa főzelék...
 (ez életben vajj élém jösz-e még?!...)
 Hát még a kávé s mindenféle krém!
 Bármeddig élnek, nem felejténém!
 Felkérem tehát ezennel
 a Krauszék szakácsnőjét,
 tudassa velem, legyen oly édes:
 tisztességes ismeretség hol
 és mikor lehetséges?...

(S. Z.)

A „jöllehet”

A tanító magyarázza az „ámbár”, „jöllehet” köztöszavakat. Móricka jelentkezik a a következő példát mondja: „Szüleim nyaralni mentek, jó lehet már nekik.”

Politika és vallás

— Azt hiszem új választás lesz. Ez a Tisza nagyon védi a zsidókat.

Politika

Fodor László.

— Látja uram nem jó miniszternek lenni. Ha nem tisztákező, akkor leleplezi a Népszava, ha szappant rendel, akkor is.

Magyar falu

1918

Ez a képünk Magyar Falut vasár a még otthon levő férfilekosság

Azt hiszem, még nem nősültem meg

Kedves szerkesztő barátom!

„Öreg asszony nem vén asszony”, „Alkonyi szerelem” és hasonló érdekesítő címen házassági hír jelent meg, mely szerint Lengyel István nőül vette özvegy Simits Vácóné 72 esztendőös gazdag földbirtokosnőt. A hír megjelenése óta egymás után kapom az ügyvédi felszólításokat, hogy most már haladéktalanul fizessem meg ugy a tőkét, mint a kamatókat, valamint a felmerült peres és perenkívüli költségeket. Hitelezőim türelmetlensége kényszerít, hogy téged, kedves szerkesztő barátom, az alábbi helyreigazítónyilatkozat közzétételére kérjem.

A házassági hír ellenére, azt hiszem, még nem nősültem meg. Annál kevésbé lehetek azonos a hírben szereplő új férjjel, mert igaz ugyan, hogy az öreg nők a

1918 augusztus

Falut vasár
filakosság

nap a déli órákban ábrázolja, mikor
teljes számban künn van az utcán.

Nyári vers

Juniusban, juliusban
Fürdőhelyen addig zsarolnak,
Mig benned szusz van.
És mert a kormány intézkedései
Fel nem karolnak
Szegény polgár, augusztusban is
Zsarolnak,
Bár a
Kormány most már biztost küld
A Balaton partjára.
Szeptember. Itt az ősz,
A természetnek ez már rendje lett.
Készül már, készül már
A nyaralási rendelet,
Október, november, december:
Most már olcsóbban nyaralhat
Minden ember.

A fejadag felemelése

A mezei munkások legközelebb feliratban fordulnak Windischgraetz közéleti közlései herceghez, hogy ha már kenyeret s húst többet nem kaphatnak, adjon legalább pálinkát nekik, hogy egyszer egy héten egymást alaposan föbe verhessék. Így fejük megdagad a heti fejadag kétszeresére.

Tátrafüred 1918, augusztus

Fodor László

zsánerem, de csak 85 évtől felfelé az emberi kor legvégső határáig. Minden rám vonatkozó házassági hír hitelességét különben eleve is megcáfolják 1-14. számú menyasszonyaimnak birtokomban levő hiteles nyilatkozatai, melyekből kétségbevonhatatlanul kiderül, hogy sohasem szoktam megnősülni.

Kiváló tisztelettel

Lengyel István s. k.,
a Lódító Nöhódítók diszelnöke.

A paraszt és a csizma

Csizmát akart a fiának küldeni a paraszt s úgy hallotta, hogy telegráfon gyorsabban kapja meg. Raakasztott hát a táviró-póznára egy pár uj csizmát. Valaki arra ment, leakasztotta az uj csizmát s a magáét rakta fel helyébe. Másnap elment a telegráf-póznához, örömmel látta, hogy a fia megkapta az uj csizmát, mert hiszen visszaküldte a régit.

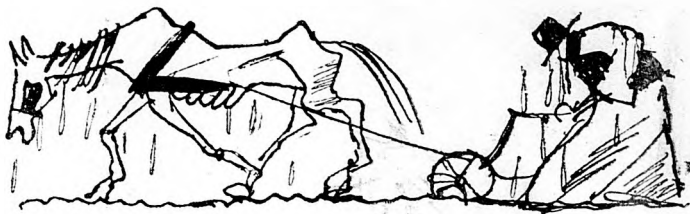
— Én nem értem, hogy a nemzetközi szocialisták nem látják be, hogy a mai helyzet nem alkalmas a békekövetelésekre.

A borkepeskedő bajban van

Kelen Imre

Szegény

— Nem merem eladni
a boromat. Mert attól fé-
lek, hogyha ötször annyit
kérek mint amennyit re-
mélni mertem, még ak-
kor is többet kaphatok
érte.

Kelen

hajdan

ÉLETEM LEGSZEBB NAPJA

A kánikulás nyári esték egyikén háboruellenes érzelmeim a végsőig fokozódtak. Ugy kezdődött a dolog, hogy beültem egy ligeti kabaréba és hallgattam az előadást. Tíz koronát fizettem egy jegyért, mindazonáltal oly távol voltam a színpadtól, hogy a szereplő művészek nem látszottak nagyobbak, mint „ez a tanagra szobrocska.” Bosszankodtam és miután nem voltam illaván, ahol tudvalevően mindent végig le kell ülni, az előadás közepe táján eltávoztam és betértem egy ligeti vendéglőbe. Az előkelő étteremben Kisfaludy Károly *Csalódások* című vígjátéka volt műsoron. Csalódást okozott a hus, mely a hustalan napok impresszióját keltette bennem, s csak a naptárra vetett pillantásom, no meg az éthordó pincér barátságatlan felszólítása juttatta eszembe, hogy a hust tálalták fel nekem. Csalódást okozott a hus mellé adott karalábé (esetleg: kalarábé) körítés, mely ehetetlenül fás volt, s miközben a szálkát szedegettem ki nyelvemből, igazat adtam a postászenésznek, ki délelőtt ajánlott levelet kézbesített nekem, most pedig, a fás kalarábéra való tekintettel, a vékony *deszka körítés* című nótát húzta a fülembe. Szerencsére átstem a kerítésen, azaz pardon, körítésen, és minden reménységemet a megrendelt cső kukoricába fektettem. A vallatásnál kiderült, hogy a szerelemes szakácsné tulkeményre főzte a kukoricát, s ugyancsak kemény küzdelmet kellett folytatnom, míg néhány szemét sikerült lenyelnem. A kukoricával folytatott küzdelmem bővebb leírását lásd a Tengerészeti hadvezetőség Nehéz tengeri harcok című hadijelentésében. Megittam még utolsó korty (vagy: kores) sörömet, melyet a központi hatalmakhoz való hozzátartozásom miatt nem akarok „angol keserű”-nek nevezni és elkeseredetten a fizetés himes mezejére léptem. Egy havi törzsfizetésemet odavettem a főurnak, lakbéremet az éthordónak adtam, élelmészeti pótlékomat elegáns gesztussal (ez az elegáns dolog az egyetlen, ami még birtokomban van) az italosnak nyújtottam át és megmaradt ruhabszerzési pótlékomat a portásnak ajándékoztam, aki megígérte, hogy egy pénzeslevéllel fog bőségesen kárpótolni. Üres gyomorral és még üresebb pénztárcával kerültem az utcára, mélységes gyűlölettel eltelve Poincaré, Clemenceau, Wilson és Lloyd George irányában, mint akik ezt a sok nyomort a nyakunkra hoz-

ták. Kábult fővel, szárnyszegetten, kedvetlenül bolyongtam az utcákon órák hosszat, csak arra emlékszem, hogy átmentem egy nagy vizen, lombos fák, hegyek közé jutottam, a lábamba titódó hullák sejtetni engedték, hogy villamos-sínek közelében vagyok és amikor a hajnal pirja megvilágította a tájat, akkor vettem észre, hogy a hűvös völgyi erdőbe jutottam. Fáradtan dültem egy padra és pillantásom rávetődött egy szemközt levő figyelmeztető táblára. Pedáns ember létemre elolvastam a figyelmeztetést, aztán megdörzsöltem a szememet, elolvastam másodszor, harmadszor is, majd felugrottam a padról, nagyot kiáltottam, kacagtam, hajamat felborzoltam és úgy viselkedtem, mint az a pepitaruhás, nagyhaju cipészsegéd, aki az Árdrágító suszterek önképzőköré matinéjában Petőfi Örültjét szavalja. A figyelmeztetés ugyanis szószerint így hangzott:

Fát, csemetét vagy galyat vágni, vagy tör-
delni, azokat bármiképen csonkitani, 10
évesnél fiatalabb ültetvények között járni,
földet, fát, gyümölcsöt, vagy bármily erdei
terméket elhordani

1 koronától 40 koronáig
terjedhető pénzbüntetés terhe alatt tiltatik.

A Székesfőváros Tanácsa.

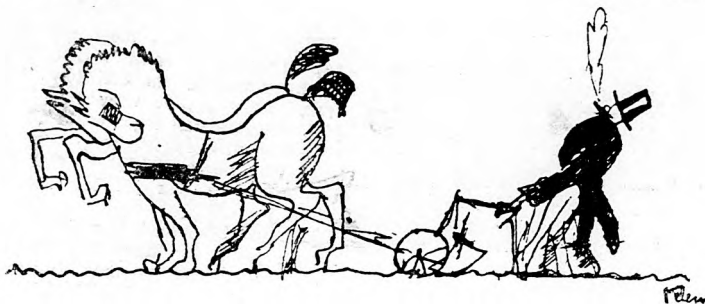
Istenem, hát lehetséges ez? Van valami a világban, ami nem drágult a háboru alatt? Van valami, ami nem emelkedett a tíz, a husz, a százszorosára? Valami egészen szokatlan boldog érzés járta át szívemet, tudómet, vesémet velővel és lépemet, elhatároztam, hogy összes háborus szenvedéseimért bőségesen kárpótolni fogom magam. Levetttem kabátomat, felgyűrtem ingujjamat, beleköttem markomba és dolgozni kezdtem. Nekirontottam az erdőnek és vágni, tördelni, csonkitani kezdtem a fákat meg a bokrokat. Nincs az a nyomdatulajdonos, aki — sikeres munkámat látva, — ne szerződttet volna le azonnal — főtördelőnek. Talán tönkretettem volna az egész erdőt, ha egy erős kéz (nem Tisza Pista keze) meg nem zavar munkámban. Hátranztem és az erdőért pillantottam meg, aki szigorú szemekkel mért végig.

földmives

Kelen Imre

Az új villamos-rendelet

és most

Többek között megtiltja, hogy a kofák csomagokkal villamosra szálljanak. A főkapitány úr elfelejtette, hogy a kofák már régen autón járnak.

— Uraságodat meg fogom büntetni. — szolt az erdőőr.

— Oh, ez a leghőbb vágyam, — válaszoltam udvariasan és letettem a kezemben tartott fenyőfát.

Az erdőőr noteszt vett elő, kitépett belőle egy lapot és becsülni kezdte az okozott károkat.

— Majd bementek mindent, — szoltam törzsvendéghez illő kávéházi lelkiismeretességgel. — Volt négy tölgyfám, három bükköm, két hársfám minden nélkül, öt esemete pohárban, 1 nagy ültetvény 3 wafferivel, 100 princessas, 100 hölgy és 3 pakli pipadohány.

— Egyszerűség kedvéért kivetem önre a maximális büntetést, azaz: negyven koronát.

Boldogan öleltem keblemre a világ legbecsületesebb emberét és miközben pénztárcám rejtett zugsámból, mellényem rejtett zsebeiből a kért összeget gyűberáltam ki, gyorsan kalkulálni kezdtem:

— A hus 2 koronáról 20-ra, a ruha 100 kroncsiról 1400-ra emelkedett, nyugodtan számolhatok tehát tízszeres árdragulással. A büntetés korrekt háborus ára 400 korona lett volna, fizetek 40-et, marad tehát 360 korona tiszta nyereségem.

Kifizettem a 40 koronát, adtam az erdőőrnek külön 10 korona borralalót, megkínáltam utolsó két cigarettámmal és meglegedetten ültem a 83-as villamosra.

Moll.

Siófokon

— Hallottad? A rendőrség razziát fog tartani a strandfürdőben.

— Mi az? Már nyaralni sem hagyják az embert?

Popovics szobája

— Popovics pénzügyminiszter, úgy látszik, attól fél, hogy megszökik a szobája.

— Mért?

— Azt olvastam egy lapban, hogy a pénzügyminiszter beteg és kénytelen a szobáját örizni.

Nem lehet kifogni

Egy arab városka templomában a hívők prédikációra várva, lesték a szónokot, aki nagykésőn végre meg is jelent, azonban, mivel nem tanult be semmi prédikációt, valami ötlet után kutatott, amivel elodázhatná a szent beszédet.

— Kedves híveim! — kezdé ajtafos hangon. — Ugye most, amikor ilyen szép számmal összegyűltetek, nem is gondoljátok, hogy miről fogok néktek beszélni. Ki tudja?

— Nem tudjuk, — feleli a sokaság.

— No, ha nem is gondoljátok, akkor minek beszéljek? — szolt a pap és sietve otthagya a gyülekezetet.

A következő vasárnapon a hívők összegyűltek, hogy mikor a pap azt kérdi tőlük, hogy „tudjátok-e, mit fogok mondani?” — azt felelik: tudjuk.

Megjelenik a pap és felteszi a kérdést ugyanugy, mint a múlt vasárnap.

— Tudjátok-e, mit fogok prédikálni?

— Tudjuk! — dörgi vissza a sokaság.

— No, ha tudjátok, akkor minek mondjam — szolt a pap és magában mosolyogva távozott.

Összeültek megint a hívők és meghánytákvetették a dolgot; miként lehetne a papból kiszalni a prédikációt. Végére is arra a megállapodásra jutottak, hogy a fele azt fogja mondani a kérdésre: „tudjuk”, a másik fele pedig, hogy „nem tudjuk”. Melegedve osztaltak szét, hogy most az egyszer kifognak a papon.

— Tudjuk! — feleli a fele tömeg.

— Nem tudjuk! — dörgi a másik rész.

— No hát, — vágja ki magát a pap — az a fele, amelyik tudja, mondja el a másiknak, hogy azok is tudják. — És fenséges főhajtással hagyta ott a hoppon maradt hallgatóit.

Beszélgetés a kapu előtt

Szigethy István

— Wekerle azt mondta, hogy „az adójavaslatok még nincsenek kimerítve“
 — Ez az adózó polgárok pénztárcái?

Budapest 1918. augusztus

Feiks Jenő

— Gyerünk csak gyalog, mert már megint valami új rend lépett életbe a villamosokon.

Balatoni levél

Siófok, augusztus 25.

Kedves Barátom, most már kikapasztaltam az itteni állapotokat és ahogy megígértem, őszintén megírom, hogy jöjj-e, vagy ne. Hát jöjj. Nagyszerűen fogsz mulatni — rajtam. Látni fogod, hogy hogyan nyaralok, hogyan üdülök, hogyan pukkadok én. Ez jót fog neked tenni.

Előzetes kóstolóul olvasd eddigi élményeim és tapasztalataimat.

Amikor érkeztem, még júniusban, akkor hideg volt. Fűteni lehetett volna, ha lett volna miből. Fürdés, az fiatal volt. En természetesen pukkadtam. Később meleg lett. Fürdeni már lehetett, tehát rühöt kaptam a strand homokjától. Rüh után következett a spanyol, amit itt sorra kapnak meg az emberek egymástól, én persze az első tizes szériában benn voltam. Négy napig fekdtem miatta. És ezt a hülye spanyol náthát nem valami szép és kikapós nőtől kaptam, akivel az orrunkat összeérintettük volna. Nem. Mert a szép és kikapós nő nem velem, hanem egy főhadnaggyal érintette össze az orrát. Nem mintha a főhadnagy szép és fess fiu lenne, mer az, hanem azért, mert pénze van és költ a szép és kikapós nőre. Mert nem igazak ám azok a mesék, amelyek oly sok szép fürdői szerelemről, hogy úgy mondjam: házasságtörésről szólnak. Ami itt történik, az nem nevezhető házasságtörésnek, sőt inkább a házasság nemes intézménye hézagainak toldása-foldása történik itt, mert pontosan az történik, hogy az ügyvédné nyaralási költségeihez, ami napi 100 koronát tesz ki, az ügynök pótol napi negyvenet, mert az ügyvéd, aki valami artistanőnek a pesti telelési költségeit pótolja napi ötvennel, nejeének csupán 60-at adhat naponta nyaralásra; az ügynök viszont azért pótolhatja ezt csak napi negyvennel, mert elvégre odahaza Pesten neki is van kedves felesége, akinek a telelési költségéhez napi 80-at kell adnia, mivel a gyáros csupán a többi napi 50-et adja.

Ilyen a szerelem itt, Kedves Barátom, ezen a jó Balatontokon, tehát épp olyan, mint jó Budapesten, ahol most te vegetálsz. Bizony mondom Néked, érkezett már az ideje, hogy a lírai költők összes szerelmes verseiket visszavonják, vagy legalább is új kiadásban javítva és bővitve bocsássák közre, így: „Szerelem ötért“, „szerelem tízért“, háborus drágaság idejére: „Szerelem ötvenért“.

Mit mondjak még egyebekről? Tudod, hogy szeretem a nagyablakos, szép, magas szobákat. Tehát kisablakos, alacsony, meszelt vitillóban lakom. Rémes árt fizetek annak, akitől a szobát átvettem, mivel ő is sokat fizetett annak, akitől ő bérelte, azért, mert az is sokat fizetett annak, aki a szobát eredetileg kivette.

A koszt oly rossz, hogy ki kell köpni — és oly kevés, hogy egyszerre ki lehet köpni. Elmondhatom, tehát, hogy az egész ebéd, vagy vacsora egy köpetnyi.

Drága a fürdés, drága a levegő, drága egy pohár szódavíz, körülbelül 1 korona 20, egy pohár tej két korona, — szóval minden drága, csak az emberek nem drágák, sőt ellenkezőleg az emberek undokok, rémesen flancolnak, egymást bosszantják, igyekeznek az egymás hizó kuráját soványító kurára fordítani; nők és férfiak, miután egész nap tisztára fürödtek magukat, este a kávéház terrasán zenező mellett élénk diskurzus közben egymást újra a sárga földig piszkolják.

Amióta itt vagyok öt kilót fogytam, idegességem 6 centivel emelkedett, a pénzemet duplán elköltöttem, — szóval gyere már, kérlek, röghögni fogsz a boldogságtól, ha meglátasz és egyszerre akkorát hizol, hogy azt az egész augusztus havi „üdülés” sem szedi le Rólad s augusztus végén mégis csak néhány kiló megmaradt plusszal téli kurára, azaz a hadijelentések olvasására.

Szervusz, ölellek. (nl.)

A visszaszívott pótsorozás

A közelmúltban, a napilapok révén, az az örömhír terjedt el fővárosunkban, hogy pár nap múlva megüljük a pótsorozások félszázados jubileumát, mely alkalomból a bevált alkalmatlanokból disz-gárdát szerveznek. E disz-gárdát állítólag a 2—94 évesekből szervezik; ezeket csak azokon a napokon tolnák a frontra, mikor „csend van, különben semmi új-ság”-ot jelentene a hadvezetőség; nehogy a nagy csend megsiketítse az embereket, e gárda disz-srap-neleket adna le az ellenségre. Nem értjük, hogy a gyönyörű ötletet miért nem valósították meg. Pedig nagy kár volt visszaszívni az egész tervet, mert mint hiteles forrásból értesülünk, több százezer azoknak a száma, akiket idegsoikk tört ki, mert fél év óta nem kapják meg a nekik kijáró napi betevő pótsorozásukat. Ma többen megőrültek s az uccán alsónadrágban énekelték az ismert epedő éneket a sorozásról:

Ki sorozza be a mezők liliomait,
Ki vonultatja be az égi madár-
kát...

Ugy értesültünk, hogy a sorozás elmaradásának a nagy szén- és szappanhány az oka. Lapzártakor jelenti tudósítunk, hogy az 1-ső honv. gyal-ezred még e hó else-jén nagy murit csap a „Hétprobás untauzlichok szappan készleteinek beszerzésére”, hogy a jövőben az ilyen okok ne gátolják a hadvise-lés érdekeit.

***

Egy husadag

Kelen Imre.

avagy: mikroszkopikus vizsgálat egy nyári vendéglőben.

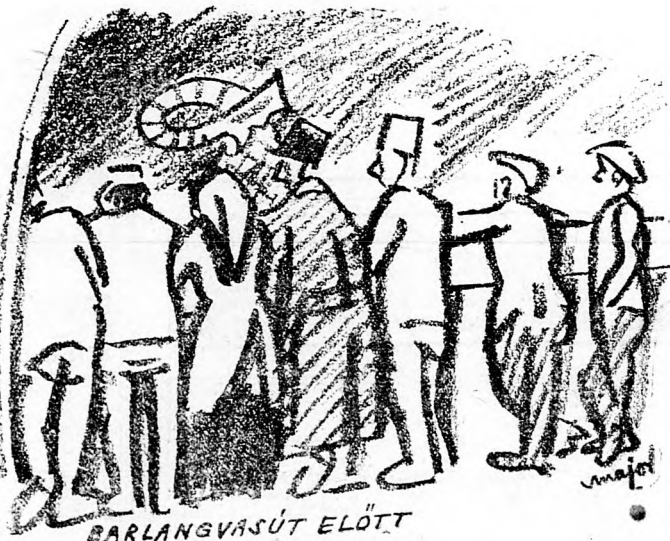
Gyermeknyaralattás Szibériában

Félhivatalosan közlik velünk, hogy az idei szeptemberi gyermeknyaralattást Szibériában, a Nyamnyamkői fagyponton fogják megtartani, a napsugarat a „Vörös Terror” és a „Hű, de forrongok” társaság fogja a gyermekeknek szolgáltatni. E helyen több napra, felsőbb parancsra, beszüntetik a

forradalmat s belőle lepárolva, aludt tejet készítenek a gyermekeknek. A Szibériában való nyaralattás célja, hogy a gyermekek, akik természetesen gyalog fogják megtenni e kellemes séta-utat, testben és lélekben megerősödjenek s a hideg ellen megedződjenek. Ezért csak egyszerű ingecskéből fog állni ruházatuk. Ellenértékül a „Vörös Terror” nyaralás céljából megfagyott tótokat fog hozzánk küldeni.

A praktikus német

Major Henrik

BARLANGVASÚT ELŐTT

A német: Mi ez kérem?
A magyar: Barlangvasút.
A német: Hová lehetne ezzel lisztet csempészni?

124

Fogoly-hus a hustalan napokon

Mint értesülünk, a Közérelmeszesedési Hivatal úgy óhajtja a közönség éhségét a hustalan és zsirtalan napokon lecsillapítani, hogy a vezérkari és főszállásmesteri jelentésekben e napokban 200.000 foglyot utal ki a pesti olvasó közönségnek. Így a pompás fogolypecsenyéből legalább 2-3 kiló jut minden olvasóra. Előzőleg azonban a közönség husát és zsirját össze fogják irni, hogy a kiosztás igazságos legyen. Ezuton is figyelmeztetjük városunk zsirral bőségesen ellátott hölgyeit, hogy idei fogyókurájukat hamarosan fejezzék be, nehogy a bevallás körüli differenciák áruhalmozásnak tűnjenek fel. Mint hiteles forrásból értesülünk, rekvirálásra nem fog kerülni a sor, ellenben önkéntes beszolgáltatásokat szívesen fogadunk és hirlapilag nyugtázzunk.

A szerkesztésért felelős: SZENES BÉLA.

Felelős kiadó: MAGYAR MIKLÓS.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: VIII., Rökk Szilárd-utca 9. Telefon: József 33-65, vagy József 5-93.

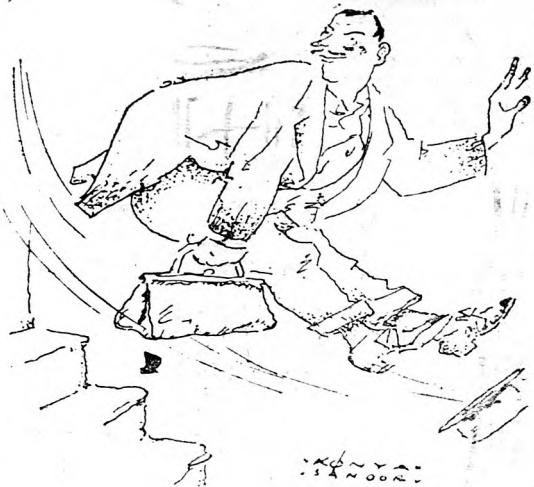
Előfizetési árak: Egész évre 28 K, félévre 14 K, negyedévre 7 K.

Kéziratokat nem adunk vissza.

„Ujságüzem” könyvkiadó és nyomda rt. nyomása
Budapest, VIII., Stáhly-u. 13.

Az utazó

Kónya Sándor

A főnök: Kotródjon az üzletemből! . . .

Az utazó: Csakhogy már üzletről is kész végre beszélni!

SZINHÁZI ÉLET

Szerkeszti:
INCZE SÁNDOR

A színházlátogató
közönség legked-
vesebb lapja.

Fehérnemű régi árban
vasalható, ha a német szabá-
dalmazott rizskeményítőpótlót
használjuk. Mintaküldemény 10
csomag 8 koronáért bérmentve
GROSS ANTAL Budapest, József-körút 23.

Egy öltöny vagy kabát
megfestése K 1-1.30, ha
10 csomag ruhafestéket vásá-
ról 7 koronáért bérmentve

A SPORTLAP
a legjobb sporthetilap

JOGI
VIZSGÁIDRA
KÉSZÜLJ
DR. FEHÉRVÁDY
SZEMINÁRIUMÁBAN-BPEST
VII-KISFALUDY-U-28

Szalmakalapok, nyakkendők, cér-
tyűk, uridivatárak jutány!

NYAKKENDŐK

Budapest, VI., Deák Ferencz-utca 1
Fióközlet IV., Kigyó-u. 5. Árjegyzé
filléres bélyegért küldünk.

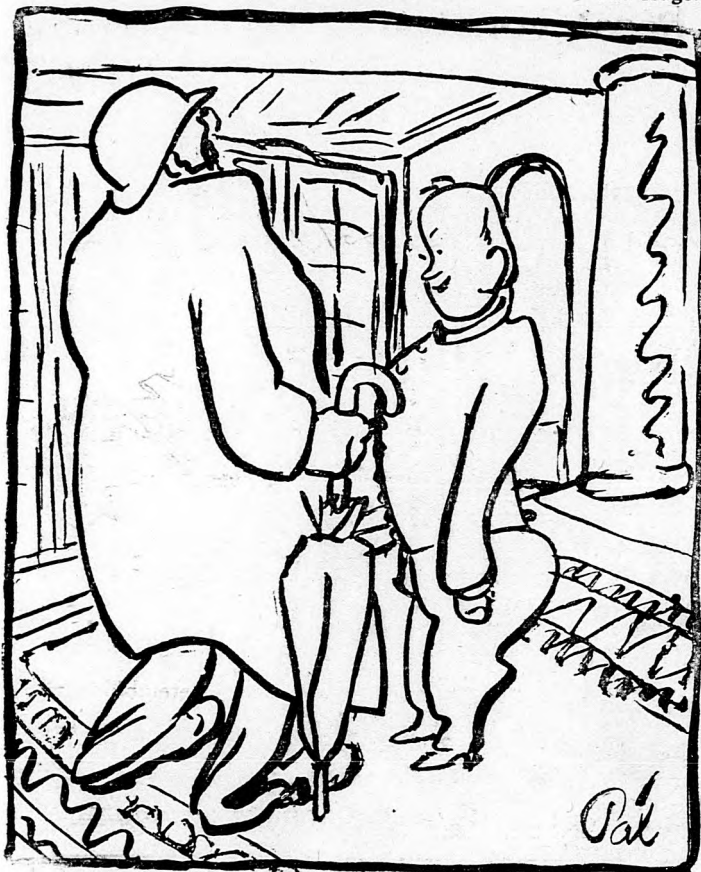
IRODALMI SENZÁCZIÓK

KULTURA
KÖNYVKIADÓ-VÁL-
LALAT KÖNYVEI!

IRODALMI SENZÁCZIÓK

Szállodában

Pál Hugó.

— Nagyságos ur a galiciaiakat ki fogják toloncolni
— Tiszta haszon, legalább az állam költségén utazom haza.

Szellő
ha lehelnek . . .

Merengve lép a napsütésben
A kurtaszoknyás kicsi lány,
Huncut szeméből az éden
Forró varázsát hinti rám.
Csupa vágy és csupa ígézet
S még tizenhatéves csupán,
De mint elődje egyszer régen
Nem megy a regiment után.
Ezzel szemben nyári délből
S este, ha a nap lepihent,
A tizenhatéves lány után megy
Az egész pesti regiment.

Kis keblén oly feszes a bluza.
Miként a külügyi viszony,
Acél a mágneset úgy nem vonzza,
Mint ő a férfit, nem bizony.
De hát a mágnes nem hord szoknyát
Selyemharisnyát nem visel,
Nem lesi azért álmodozva
A sok kíváncsi férfiszem.
De van is mit csodálni rajta,
Finom bokán és fess csipőn,
S szőke haján, mely selymesen
Bukik vállára estidőn.

Ó kurtaszoknyás kicsi lányok,
Huncut, kacér kis bakfisok,
Értetek fog ma szívem lángot,
Verset most csak nektek írok.
Imádkozni is megtanultam
S kérem: hadd legyek lenge szél,
Mely kis szoknyátok meglübbenti,
Ha közeledtek énfelém.
Ó hadd lehessen röpké szellő,
Alkonyi szellő, langy meleg,
Mely kedvére csókolja végig
Pompázó kicsi testetek!

Lengyel István.

A városligeti törpéknél

Tessék kérem, emitt láthatni a világ legkisebb nagykorú emberét, Hüvelyk Matyi urat. Olyannyira kicsi volt mikor született, hogy az édesanyja észre sem vette világrajötését. A pap csak mikroszkóp segítségével tudta reáönteni a szenteltvizet. A dajkája sem közönséges üvegből, hanem nagyítóüvegből szoptatta.

Az iskolában olvasni könnyen tanult, pedig a kis abc számára oly nagy volt, mint másoknak a nagy abc. Azért tanult könnyen, mert az egész emberke oly könnyű volt, hogy nem volt nehezére, nem is eshetett tehát semmi nehezére.

Tizenöt éves korában be akarták adni nyomdásznak, de oly keveset nyomott, hogy nem tudták használni. Még 28 éves korában is oly könnyű volt, hogy dajkálója félkézzel és minden különösebb erőlködés nélkül leejthette.

Ha meg akarja látni arcát a tükörben, akkor egészen le kell hajolnia; a csizmája a föléig ér s a járdán fekvő narancshéjakon orrával elcsuszik. Amellett mindegyik szerve éppen úgy van kifejlődve, mint normális embernél, csakhogy kisebb. A lába mindamellett van olyan hosszú, hogy éppen a földet éri. A feje persze kicsi. Ennélfogva esze is kevés van, aminek következtében meg is nősült szegény.

Annyi esze azonban mégis volt, hogy egészen kicsi feleséget vett magának, mert szerinte az asszony baj ezen a világon és ha az ember választhat, akkor a kisebbik bajt válassza.

A felesége ezen kicsi gyönyörű törpe nő, kit mellette látnak.

Azaz csak átvitt értelemben lehet róla mondani, hogy nő, mert bizony nem nő az semmit.

Az előadáson ezen hölgy egy valódi Zerkovitz-dalt fog énekelni a hangjával, de azért ne higgyék kérem, hogy nincs fejlett zenei érzéke. Említésre méltó még, hogy a törpék épp oly keveset esznek, mint mi felnőttek ebben a háborus világban.

Azonkívül itt látható az óriás Teréz. Ezen művésznő nemesak örökös fiatalságáról híres — már 1880 óta 17 éves — hanem hatalmas méreteiről is, melyekkel legkellemesebben lepi meg a műpártoló közönséget. Oly magas, hogy egy székre kell állania, ha feje búbjára akarja tenni a kezét; teste oly kolosszális, hogy 10 percig tart, míg önmagát egyszer körüljárja; testsúlya oly nagy, hogy a — különben sokat kibíró — művésznő hangosan felsikolt, valahányszor véletlenül ráhág a saját lábára.

Teréz most özvegy, mert férjének a nászéjszakán nyoma veszett. Lehet rá pályáznunk. Tessék kérem, tessék, a csengő megadja a jelt, a művészek bevonulnak és az előadás kezdet veszi...

(— told.)

A bécsi vonaton

Kóber Leó

— Csak arra vagyok kíváncsi, hogyan fogok innen leszállni, mikor nem tudom, melyik láb az enyém...